

Arrest

nr. 121 038 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2013] met refertenummer 36788.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Chak van de provincie Maidan Wardak. U bent een soennitische Pashtoun. U ging tot de vijfde klas naar school in uw regio en volgde een cursus Engels. U had geen beroep, maar u hield toezicht op de landbouwers die op jullie gronden werkten. Uw vader was tijdens de mujaheddinperiode commandant bij “Hezbe Islami” (Hekmatyar). Toen de taliban aan de macht kwamen gaven zij zich over en stopte uw vader met zijn activiteiten. Vier jaar geleden werd uw vader door enkele andere voormalige leden van “Hezbe Islami” gevraagd om opnieuw deel te nemen aan de strijd tegen de Afghaanse regering en de

buitenlanders in Afghanistan. Uw vader ging akkoord, werd commandant en probeerde u en andere dorpsgenoten te overtuigen ook tot "Hezbe Islami" toe te treden. U volgde een wapentraining en u nam samen met uw vader deel aan drie gevechten met "Hezbe Islami". Het eerste gevecht vond plaats in het dorp Sheikh Yassin. Jullie werden echter aangevallen door de taliban die wilden dat "Hezbe Islami" onder hun commando kwam vechten. Niemand kwam om het leven toen. Een tweede gevecht vond meer dan drie jaar geleden plaats toen u samen met uw vader en enkele andere leden van "Hezbe Islami" in de buurt van het districtshuis in een tuin zaten. Jullie werden opnieuw aangevallen door de taliban. Eén van jullie kwam toen om het leven. Toen u en uw vader in de maand saur 1390 (omgezet naar de westerse kalender april-mei 2011) naar een begrafenisceremonie gingen in het dorp Alikhani werden jullie aangevallen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Vier leden van "Hezbe Islami" kwamen om het leven, waaronder uw vader. U en uw vriend Hamid konden ontsnappen in de richting van het dorp Langar waar jullie een dag onderdoken. U ging naar een vriend van uw vader in het dorp Gad Ali waar u vijf dagen verbleef. In tussentijd, twee dagen na de dood van uw vader, vielen de Amerikanen en veiligheidsdiensten binnen in uw ouderlijk huis. Ze namen jullie wapens in beslag en arresteerden uw broer omdat u niet thuis was. U moest zich bij hen aanmelden in ruil voor uw broer en ze lieten een oproepingsbrief achter. U vernam dit van uw moeder toen u na vijf dagen terugkeerde naar uw huis. Uw moeder adviseerde u hier niet op in te gaan omdat ze jullie beiden zouden doden. U ging opnieuw naar Gad Ali waar u twee dagen verbleef. De taliban zaten op een nacht in jullie boomgaarden toen zij werden aangevallen door de veiligheidsdiensten. De taliban beschuldigden u als lid van "Hezbe Islami" ervan hen verklikt te hebben bij de autoriteiten. Enkele dagen later kwamen twee talibanstrijders bij u thuis langs. U was niet thuis en ze gaven een brief af aan uw moeder. Ongeveer 15 dagen stuurden de autoriteiten van het districtshuis een tweede brief naar uw huis waarin ze u verzochten u aan te melden. De man van uw tante adviseerde u toen om het land te verlaten. U verbleef nog vijf dagen in Tarkh district, maar u kon hier niet langer blijven omdat de taliban er achter gekomen waren dat u zich daar schuilhield. De man van uw tante hielp u met uw reis uit Afghanistan. In de lente van 1390 (omgezet naar de westerse kalender maart-april 2011) verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer drie of drieënhalve maand kwam u in België aan op 31 juli 2011 waar u een dag later asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, een dreigbrief van de taliban, een brief van het districtshuis en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweerde dat u Afghanistan had verlaten uit vrees voor de taliban en de Afghaanse autoriteiten. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds de taliban die in uw boomgaarden werden aangevallen door de autoriteiten en u vervolgens beschuldigden van verraad. Anderzijds vreest u de Afghaanse autoriteiten omdat u en uw vader betrokken waren bij "Hezbe Islami" en deelnamen aan gevechten tegen de autoriteiten. U bent er echter niet in geslaagd om zowel het profiel van uw vader als commandant bij "Hezbe Islami" als uw deelname aan gevechten met deze gewapende groepering aannemelijk te maken. Hierdoor kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen in Afghanistan.

U beweerde dat uw vader in het verleden reeds commandant was bij "Hezbe Islami" en zich vier jaar geleden opnieuw bij hen aansloot. Uw vader werd opnieuw aangesteld als commandant en zou volgens u zelfs een belangrijkere rol gespeeld hebben dan in het verleden omdat hij belangrijke mensen kende (CGVS, p. 14). Hoe uw vader ooit commandant werd bij "Hezbe Islami", wist u niet (CGVS, p. 14). Dat hij trouwens jaren later zomaar opnieuw zijn functie van commandant kon opnemen na jaren van inactiviteit is opmerkelijk. Mensen van uw dorp zouden volgens u uw vaders orders opvolgen en gehoorzamen omdat hij enig aanzien had in de regio. Gevraagd waarom zij allemaal uw vader zouden gehoorzamen, stelde u dat uw vader ooit commandant was (CGVS, p. 14). Dat uw vader een commandant was van "Hezbe Islami" betekent uiteraard niet automatisch dat iedereen hem jaren later nog steeds zal gehoorzamen. U kon deze bewering nergens concreet maken. U stelde dat ex-collega's hem opnieuw opzochten en voorstelden opnieuw bij "Hezbe Islami" te komen. U wist vreemd genoeg helemaal niet wie langskwam om hem dit voorstel te doen. Uw bewering dat het u niet toegestaan was met hen te praten is niet afdoende. Als uw vader opnieuw commandant werd zal men wel verwachten dat hij ook zijn zonen zou voorstellen aan zijn strijdmakkers, zeker in de context waarin mensen van het dorp veel respect hadden voor uw vader. U kende wel drie andere commandanten van "Hezbe Islami" met wie uw vader nog regelmatig contact had in de periode dat hij geen commandant was. Behalve dat zij commandanten waren en hun woonplaats kon u echter geen andere informatie geven over deze "Hezbe Islami"-leden van wie u beweerde dat zij vaak bij uw vader op bezoek kwamen (CGVS, p. 15, 16).

Vervolgens gevraagd hoe uw vader in samenwerking met de andere commandanten opnieuw operationeel werden verwees u naar vergaderingen die georganiseerd werden. Er werd gezegd dat zij opnieuw Jihad moesten voeren zoals ten tijde van de Russische invasie (CGVS, p. 16). Dit is wel een erg algemene uitleg. Welke stappen uw vader ondernam kon u evenmin erg concreet toelichten. U stelde dat hij aan het hoofd stond van zeven of acht mannen, maar u kende opvallend genoeg geen van hen bij naam (CGVS, p. 16). Hoe hij deze mannen overtuigde zich bij zijn groep aan te sluiten wist u evenmin. U hield het erg vaag en stelde dat ze tegen de agressie in de regio moesten strijden (CGVS, p. 17). Uw vader stond onder leiding van Mudir Sharif, die de leider van "Hezbe Islami" in Maidan Wardak was. Over Mudir Sharif bleef u eveneens erg op de vlakte (CGVS, p. 17). U stelde wel dat hij gesteund werd door de minister van financiën Engineer Assif. Maar hoe iedereen met elkaar in connectie stond wist u niet (CGVS, p. 17). U kon ook niet concreet antwoorden op de vraag voor welke regio uw vader precies verantwoordelijk was (CGVS p. 17). U gevraagd wat meer toelichting te geven over uw dagelijkse leven als strijder bij "Hezbe Islami" stelde u dat u slechts drie keer deelnam aan een gevecht en verder gewoon thuis zat (CGVS, p. 19). Dit zijn toch erg vreemde verklaringen van iemand die beweerde zoon te zijn van een commandant en verplicht werd deel te nemen aan de activiteiten van "Hezbe Islami". Pas wanneer u zelf de vraag werd gesteld over eventuele trainingen stelde u die ook gevolgd te hebben (CGVS, p. 19, 20). Over deze trainingen kon u dan weer niets meer vertellen dan dat u leerde te schieten en hoe u moest neerliggen. Wie er naast u nog deze training volgde wist u niet meer. U hield het erg vaag door te stellen dat er veel mensen waren. Of u iets meer kon vertellen over het voorbereiden van gevechten, stelde u slechts dat deze drie gevechten toevallig plaatsvonden en dat de overige gevechten in tuinen werden voorbereid. Over deze voorbereidingen bleef u doorheen het hele gehoor algemeen (CGVS, p. 19, 20). Over de wapenvoorzieningen van "Hezbe Islami" kon u niets vertellen. U stelde dat de leiders wapens krijgen en dat u niet weet van waar (CGVS, p. 22). U stelde echter dat u de zoon was van een prominente commandant die in contact stond met sleutelfiguren en dat u zelfs op vraag van uw vader samen mocht zitten met andere belangrijke commandanten. Dat u gezien deze beweringen dan niets concreter kon vertellen is vreemd.

Behalve de drie gevechten waarvan u beweerde dat u zelf aanwezig was kon u geen enkel ander gevecht opnoemen waarbij uw vader betrokken was toen hij commandant was. U wist slechts dat het gevecht waarbij uw vader om het leven kwam plaatsvond in de maand saur 1390 (april 2011). Wanneer de andere twee gevechten plaatsvonden wist u niet. U stelde dat jullie een eerste keer werden aangevallen door de taliban toen jullie groep op weg was naar het huis van Abdul Samat iemand die in de groep van uw vader zat (CGVS p. 19). Merkwaardig is dat u zijn naam niet eerder vermeldde toen naar de leden van uw vaders groep werd gevraagd. Meer informatie kon u over de persoon die u ging opzoeken niet geven. Welke leden van "Hezbe Islami" er samen met u en uw vader betrokken waren bij het gevecht wist u niet. Over de taliban die jullie aanvielen wist u evenmin iets concreet te vertellen. Of er slachtoffers waren bij de taliban wist u niet (CGVS, p. 19). Over het tweede gevecht wist u al evenmin veel informatie te bieden. U stelde dat u samen met uw vader en enkele verantwoordelijken aanwezig was in een tuin in de buurt van het districtshuis. U mocht blijkbaar bij hen zitten omdat u de zoon van uw vader was. Het is wel eigenaardig dat u die beweerde geen grote te rol te spelen bij "Hezbe Islami" zomaar bij de grote commandanten mocht zitten (CGVS, p. 21). Welke taliban jullie plots aanvielen wist u niet. U stelde plots dat een zekere Fahim, die u aanvankelijk niet noemde als aanwezige toen hiernaar werd gevraagd, omkwam in dit gevecht (CGVS p. 22). Over Fahim wist u slechts dat hij een gewoon lid was, maar u gaf geen nadere toelichting over wat hij dan allemaal deed voor de partij (CGVS, p. 21-22). U stelde daarop plots dat er nog veel anderen aanwezig waren van "Hezbe Islami", maar kende geen van hen bij naam. Of er slachtoffers vielen bij de taliban wist u niet (CGVS, p. 22). Over het gevecht waarbij uw vader het leven liet in 1390 (2011) wist u slechts wie er van uw regio aanwezig was, maar van de volgens u vele andere aanwezige leden kon u geen namen noemen. Dit is opmerkelijk aangezien u stelde dat er toch tussen 15 tot 20 anderen aanwezig waren. U wist niet hoe de autoriteiten op de hoogte raakten dat er een groep van "Hezbe Islami" aanwezig was in Ali Khoni. U dacht dat iemand jullie gezien had, maar wist niet wie jullie verklikte. U beweerde dat naast uw vader nog twee anderen overleden, maar u wist niet wie. Of er nog slachtoffers vielen kon u niet zeggen, want u sloeg op de vlucht samen met Hamid (CGVS, p. 23). Of er slachtoffers bij het leger vielen, wist u evenmin (CGVS, p. 24). U kon ook blijkbaar zomaar samen met Hamid midden in een gevecht met het Afghaanse leger ontsnappen. Of het leger en de regering u ter plaatse hadden gezien wist u niet (CGVS, p. 25). Jullie besloten naar een nabij gelegen dorp te vluchten en kregen onderdak van een familie die naar eigen zeggen voorstanders van "Hezbe Islami" waren. U kende hen echter niet bij naam. Hoe u trouwens ook zomaar wist dat zij voorstanders van "Hezbe Islami" waren is opmerkelijk. Wat er verder met Hamid gebeurde is u onbekend. Of de regering hem eveneens nog zoekt in Afghanistan wist u evenmin (CGVS, p. 24). Dit zijn één voor één erg vage en algemene verklaringen over zaken waar u zelf persoonlijk bij betrokken was. De geloofwaardigheid hiervan komt door deze vage verklaringen danig in het gedrang.

Er werden verder nog bevreedende vaststellingen gedaan in uw verklaringen die uw asielrelaas op negatieve wijze beïnvloeden. U stelde dat de autoriteiten ongeveer drie dagen na het gevecht waarbij uw vader omkwam naar uw huis kwamen op zoek naar u. Het is erg opvallend dat u enerzijds niet eens wist of u gezien was op de plaats van het gevecht maar dat de regering anderzijds wel op zoek is naar u (CGVS, p. 25). Dat u aangezien u gezocht werd door de autoriteiten toch het risico nam om na vijf dagen weer naar huis te gaan en er twee dagen zonder problemen verbleef is merkwaardig.

U werd niet alleen gezocht door de Afghaanse autoriteiten, maar ook de taliban zochten u in Afghanistan omdat zij u verdachten hen verklikt te hebben bij de autoriteiten (CGVS, p. 25). De taliban zaten ongeveer twee weken nadat uw vader overleed in jullie tuinen. Volgens u de eerste keer omdat zij bang waren van uw vader (CGVS, p. 25). U wist helemaal niet welke taliban dit waren, met hoeveel zij er waren, tot welke groep zij behoorden of wie hun commandant was. U wist slechts dat zij van de dorpen Guli en Sheikh Yassin kwamen (CGVS, p. 25). Ook over de aanval op de taliban in uw eigen tuin wist u nagenoeg niets. U wist niet wat de gevolgen waren, of er gearresteerden waren en hoe de regering te weten kwam dat de taliban daar zaten (CGVS, p. 25). De taliban kwamen later naar uw huis op zoek naar u. Welke taliban dit waren wist u niet te vertellen. U wist alleen dat zij een brief achterlieten bij uw moeder waarin ze u vroegen u over te geven aan hen (CGVS, p. 25-26). U wist niet welke taliban deze brief schreven of wanneer zij hem precies stuurden. U wist wel dat zij van uw regio waren, maar waarom u dat dacht maakte u niet duidelijk (CGVS, p. 7-8).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. U legde uw taskara voor ter staving van uw identiteit. Deze taskara volstaat echter niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. U legde verder nog een dreigbrief van de taliban en een oproepingsbrief van het districtshuis voor (CGVS, p. 7-8). Deze brieven kunnen door eender wie zijn opgesteld. Deze brieven hebben trouwens slechts waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Zoals nog blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale

bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, gezonde jongeman bent die naast Pashtou ook Dari en Engels spreekt (CGVS, p. 3). Uw familie had blijkbaar eigen gronden en boomgaarden waarop landbouwers werkten. U hield hier toezicht op (CGVS, p. 4). U was ook in staat om een reis te betalen van 10.000 dollar (CGVS, p. 6). Dat betekent dat u over een voldoende sterk financieel netwerk beschikt om u in de stad Kabul te vestigen. U hebt trouwens een vriend die in Kabul studeert, Samiullah, met wie u zelfs nog contact had vanuit België (CGVS, p. 9-10).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in Maidan Wardak.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor de Afghaanse overheden zowel als uit vrees voor de taliban. Het asielrelaas van verzoeker werd door de commissaris-generaal ongeloofwaardig bevonden omwille van de vage verklaringen over essentiële elementen uit dit relaas.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.2.2.3. In haar aanvullende nota van 10 februari 2014 verklaart de verzoekende partij nieuwe elementen te willen toevoegen aan het dossier. Zij brengt drie nieuwe stukken in kopie bij: een brief opgesteld door een lid van de Hezb-i-Islami, een lidkaart van Hezb-i-Islami en een lidkaart van Hezb-i-

Islami van verzoekers vader. Ter terechtzitting worden de originelen van deze stukken neergelegd. De stukken zouden verzoekers asielrelaas moeten staven in de zin dat zij bevestigen dat verzoeker zowel door de Taliban als door de Afghaanse overheden wordt gezocht omwille van zijn lidmaatschap van Hezb-i-Islami. Verzoekende partij stelt voorts dat zij, gelet op deze stukken, haar oorspronkelijk verzoekschrift wenst te wijzigen. Zij betoogt dat zij aan de hand van deze stukken aantoonbaar persoonlijk te worden gevisieerd en vervolgd dat haar asielrelaas geloofwaardig is zodat zij nu aantoonbaar een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Zij verzoekt ten slotte in de eerste plaats om de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.2.2.4. Uit de door verzoekende partij neergelegde nota blijkt dat zij in wezen een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Het betoog van verzoekende partij in haar aanvullende nota strekt ertoe de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus te betwisten. Derhalve is het middel, in zoverre het gericht is tegen de weigering van de vluchtelingenstatus doch niet in het initieel verzoekschrift werd aangevoerd, onontvankelijk. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een aanvullende nota in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet in te dienen immers niet aanwenden om haar oorspronkelijk verzoekschrift te wijzigen en alsnog een vorm van beroep in te stellen tegen de afwijzing van het onderdeel vluchtelingenstatus uit de bestreden beslissing. De stukken (twee lidkaarten van Hezb-i-Islami en een brief) in bijlage gevoegd bij de aanvullende nota waarmee verzoekende partij alsnog het asielrelaas poogt te ondersteunen zijn om deze reden dan ook niet relevant voor de verdere behandeling van onderhavig beroep.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofdzaak van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus - door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist - blijkt dat aan het asielrelaas van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c), oordeelde verweerder in zijn bestreden beslissing dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, waardoor er voor hem geen behoefte is aan internationale bescherming. Verweerder acht de Afghaanse hoofdstad Kabul een redelijk en veilig vestigingsalternatief voor verzoeker. Inzake de veiligheidssituatie in Kabul oordeelde verweerder dat het geweld in Kabul *“voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, waardoor het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag ligt.”* Verweerder steunde zich voor deze analyse op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Afghanistan, *Veiligheidssituatie Kabul-stad*, van 5 september 2013). De redelijkheid van het vestigingsalternatief motiveerde verweerder door te verwijzen naar de positie die het UNHCR dienaangaande inneemt, alsook met verwijzing naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker zowel de veiligheid van het vestigingsalternatief als de redelijkheid daarvan. Wat betreft de veiligheid, stelt verzoeker dat in de informatie van verweerder (p. 6-7) melding gemaakt wordt van 93 dodelijke burgerslachtoffers in de periode tussen augustus en januari. Verzoeker citeert uit persberichten die incidenten te Kabul rapporteren en meent daaruit af te leiden dat het geweld niet stopt en evenmin de vorm aanneemt van *“high profile-attacks”, gezien burgers eveneens slachtoffer worden van die aanvallen. Verzoeker stelt daarenboven dat “het irrelevant is of het gaat om ‘high profile attacks’ en dat de essentie is dat er bij elke aanslag ook burgerslachtoffers vallen, die slachtoffers zijn van willekeurig geweld”.* Verzoeker ziet een manifeste tegenstrijdigheid in het feit dat er in Kabul slechts aanslagen zouden plaatsvinden tegen *“high profile-targets”* en het *“groot aantal burgerslachtoffers”* dat bij deze aanslagen valt. Voorts stelt verzoeker dat de UNHCR in haar richtlijnen niet stelt dat er enkel *“high-profile-aanslagen”* zijn, waarvoor hij verwijst naar p. 16 van dat document, en voegt hij het recentste ANSO-rapport bij (stuk 2), waaruit hij meent af te leiden dat het *“het aantal veiligheidsincidenten in Kabul in 2013 met 500 % is gestegen ten opzichte van de voorbije jaren.* Verzoeker meent daarenboven zélf een *“high-profile target”* te zijn, *“aangezien hij een verhoogd risico zou lopen als jonge man en als IDP”.* Verzoeker leidt uit de UNHCR-richtlijn immers af dat *i) jonge mannen een risico lopen om gedwongen gerekruteerd te worden, ii) intern ontheemden tot de meest kwetsbare groepen behoren in Afghanistan en iii) dat de Taliban de capaciteit hebben om hun doelwitten te vervolgen ook in gebieden buiten hun controle.* Tot slot vestigt verzoeker er de aandacht op dat de het conflict volatiel is, te meer gelet op de nakende terugtrekking van de Westerse troepen, hetgeen ten onrechte niet in overweging is genomen door verweerder.

Wat betreft de ‘redelijkheid’ van een interne hervestiging in Kabul, stelt verzoeker dat het UNHCR een *“case-by-case-analysis”* onontbeerlijk acht en dat een hervestiging zonder betekenisvolle steun van familie, gemeenschap en clan enkel *“onder bepaalde omstandigheden”* kan. Verzoeker wijst erop dat hij geen familie heeft in Kabul en dat het feit dat hij 10.000 euro betaalde voor zijn reis niet wil zeggen dat hij over een voldoende financieel netwerk beschikt om zich aldaar te vestigen. Verzoeker leidt uit zijn betoog af dat de betreffende motivering in de bestreden beslissing *“geen resultaat is van een geïndividualiseerde analyse”,* waardoor het ingaat tegen de richtlijnen van het UNHCR en tevens in strijd is met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert verder uit de richtlijn van het UNHCR en meent dat, opnieuw in weerwil van die richtlijn, *niet werd onderzocht of verzoeker toegang zal hebben tot de nodige infrastructuur om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.* Verzoeker verwijst in die zin ook naar een arrest van de Raad van State van 5 juli 2013, waarin een arrest van de Raad werd vernietigd wegens gebrekkige motivering. Verzoeker vervolgt zijn betoog door erop te wijzen dat het UNHCR in zijn richtlijn de ‘redelijkheid’ van het hervestigingsalternatief afhankelijk stelt van de vraag of de asielzoeker aldaar een *“relatief normaal leven kan leiden in de context van het betreffende land”,* waarvoor socio-economische overwegingen relevant zijn inclusief de aanwezigheid van professionele kansen. Verzoeker herhaalt dat hij geen familie heeft in Kabul en dat hij nooit gewerkt heeft, waardoor hij in Kabul enkel terecht zou kunnen *“in één van de vele kampen voor intern verplaatste vluchtelingen (IDP’s)”.* Gezien die kampen grotendeels bestaan uit illegale nederzettingen, zoals blijkt uit diverse rapporten waaruit verzoeker citeert, merkt verzoeker op dat aldus niet voldaan is aan artikel 8 van Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, die als voorwaarde onder meer stelt dat de asielzoeker *“op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot”* het betreffende interne hervestigingsalternatief. Gezien verzoeker terecht zou komen in een onmenselijke en vernederende situatie kan er geen sprake zijn van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst ten slotte nog naar een rapport van Amnesty International alsook naar een rapport van de NGO *‘Internal Displacement Monitoring Centre’*, die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 3 en 4).

In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar een rapport van UNAMA waaruit hij uitvoerig citeert.

Wat betreft de veiligheid in het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat de desbetreffende conclusie van verweerder steun vindt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie (SRB Afghanistan, *veiligheidssituatie Kabul-stad*, 5 september 2013) blijkt dat het geweld aldaar gekenmerkt wordt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “*Improvised Explosive Devices*” (IED’s), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze aanslagen zijn gericht tegen “*high profile*” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd (p. 5). De gerichte aanvallen op overheidspersoneel uitgezonderd, vormen burgers geen doelwit voor de opstandelingen. De anti-regeringselementen zouden willekeurige aanslagen met veel burgerslachtoffers vermijden gezien zij op zoek zijn naar legitimiteit voor hun acties onder de lokale bevolking (p. 9). Aangezien uit deze informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, kan dit niet gelijkgesteld worden aan een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de veiligheidssituatie. Waar verzoeker in de informatie van verweerder meent op te maken dat in de eerste acht maanden van 2013 er “93 dodelijke burgerslachtoffers” vielen, stelt de Raad vast dat de aanslagen uit de door verzoeker geciteerde passage stuk voor stuk gerichte aanvallen tegen overheidsgebouwen waren waarbij de slachtoffers in hoofdzaak overheidspersoneel waren en burgerslachtoffers bij deze aanvallen slechts een kleine minderheid vormden. Het burger- en veiligheidspersoneel van de Afghaanse overheid (die verzoeker als burgerslachtoffers meetelt) wordt blijkens de informatie geviséerd door de anti-regeringselementen omwille van een aan hen toegedichte politieke opinie. Dit geldt niet voor verzoeker die geen enkele band heeft met de Afghaanse overheid. Wat betreft de lijst aan incidenten die verzoeker in zijn verzoekschrift weergeeft, merkt de Raad op dat de eerste vier daarvan mee werden betrokken in de informatie van de commissaris-generaal, waardoor zij geen ander licht kunnen werpen op bovenvermelde conclusie. Verzoeker maakt nog melding van 1 incident dat zich voordeed nadat de informatie van verweerder was opgesteld. Het betreffende incident, een zelfmoordaanslag op 18 oktober 2013 tegen de internationale medewerkers in de sterk beveiligde ‘Green Zone’, past geheel in de analyse van verweerder over het geweldpatroon. Hoewel er bij dit incident twee doden vielen, was deze aanslag het eerste ernstige incident sinds de aanslag op het NAVO-opslagcentrum op 2 juli 2013, dus na een periode van meer dan drie maanden zonder noemenswaardig incident. Verzoekers betoog dat “het aantal veiligheidsincidenten te Kabul in 2013 met 500 % is gestegen ten opzichte van de voorbije jaren”, waarvoor hij verwijst naar het ANSO-rapport dat hij als stuk 2 bij zijn verzoekschrift voegt, kan niet worden bijgetreden. Uit lezing van dit rapport blijkt immers dat er sprake is van een stijging van 2 incidenten in het eerste kwartaal van 2012 naar 12 in het eerste kwartaal van 2013, waarbij dient opgemerkt te worden dat 2012 een uitzonderlijk kalm jaar was. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift zelf dat er zich tussen 2 juli 2013 en 18 oktober 2013 dan weer geen enkel noemenswaardig incident voordeed. De door verzoeker geciteerde informatie in zijn aanvullende nota doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk aangezien het geciteerde rapport van UNAMA de situatie in Afghanistan in het algemeen betreft zonder specifiek in te gaan op de situatie in Kabul.

De Raad merkt hierbij op dat ook het UNHCR in zijn recentste richtlijn Kabul als veilig vestigingsalternatief beschouwt. Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Ook UNHCR bevestigt in deze laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) ‘*high profile*’ doelwitten aanvallen. Daarenboven blijkt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat zij de veiligheidssituatie te Kabul evenmin een belemmering acht voor de terugkeer van asielzoekers naar Kabul. In zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk “*in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt*”. Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voordoet (EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93).

Tot slot meent verzoeker dat hij over een bijzonder profiel beschikt dat hem een 'high profile-target' maakt is in de zin van de informatie van verweerder. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn leeftijd, waardoor hij luidens het UNHCR onder de categorie van "Men and Boys of Fighting Age" zou vallen, en meent verder eveneens een "doelwit" te zijn gelet op de schrijnende levensomstandigheden van intern ontheemden in Kabul. Het UNHCR echter houdt het betreffende risicoprofiel voor jonge mannen slechts aan "in areas where AGE's exercise effective control", hetgeen niet het geval is in Kabul. Wat betreft de socio-economische overwegingen tenslotte, kan worden verwezen naar wat infra wordt uiteengezet met betrekking tot de 'redelijkheid' van het verblijfsalternatief. Waar verzoeker nog verwijst naar de onzekerheid omtrent de toekomstige terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan, merkt de Raad op dat hij gehouden is tot een actuele analyse van het risico op ernstige schade waarbij geen rekening wordt gehouden met toekomstige hypothesen. Uit wat voorafgaat is voldoende gebleken dat er actueel in Kabul geen situatie van willekeurig geweld heerst die voor een asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, kan resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft de 'redelijkheid' van het vestigingsalternatief merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete persoonlijke argumenten aanbrengt die vermogen aan te tonen dat een hervestiging in Kabul in zijn geval 'onredelijk' zou zijn in de zin van voormeld artikel. Volgens het EHRM zijn socio-economische overwegingen daarbij slechts relevant in die mate dat de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker in het vestigingsalternatief wordt geconfronteerd, dermate penibel zijn dat deze omstandigheden op zich oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In weerwil van wat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, blijkt uit de bestreden beslissing afdoende dat verwerende partij een geïndividualiseerde analyse heeft gemaakt van de redelijkheid van een hervestiging voor verzoeker in Kabul. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: "Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, gezonde jongeman bent die naast Pashtou ook Dari en Engels spreekt (CGVS, p. 3). Uw familie had blijkbaar eigen gronden en boomgaarden waarop landbouwers werkten. U hield hier toezicht op (CGVS, p. 4). U was ook in staat om een reis te betalen van 10.000 dollar (CGVS, p. 6). Dat betekent dat u over een voldoende sterk financieel netwerk beschikt om u in de stad Kabul te vestigen. U hebt trouwens een vriend die in Kabul studeert, Samiullah, met wie u zelfs nog contact had vanuit België (CGVS, p. 9-10). Er mag dan ook worden aangenomen dat u (...) bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Verzoeker betwist deze analyse in zijn verzoekschrift en stelt dat bovenvermelde vaststellingen niet beantwoorden aan wat het UNHCR als een geïndividualiseerde analyse beschouwt. Verzoeker poogt zelf aan te tonen dat zijn situatie 'onredelijk' zou zijn, en verwijst daarvoor naar de schrijnende levensomstandigheden van de 'IDP's' te Kabul, die hij illustreert met verwijzing naar een rapport van Amnesty International en van de NGO IDMC (bijgevoegd als stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift). Verzoeker stelt dienaangaande dat hij bij een hervestiging "nergens naar toe zou kunnen gaan" en derhalve "in één van de vele kampen voor intern verplaatste vluchtelingen in Kabul zou terechtkomen". Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij in geval van een hervestiging in Kabul terecht zou komen in de vluchtelingenkampen voor IDP's. In deze kampen verblijven de vele Afghanen die intern gevlucht zijn voor droogte of onveiligheid in hun regio van herkomst (zie stuk 3, p. 1) alsook vele duizenden Afghanen die de laatste jaren al dan niet vrijwillig teruggekeerd zijn uit de grote Afghaanse vluchtelingengemeenschappen in Iran en in Pakistan (stuk 4, p. 4). Verzoeker komt uit een naar Afghaanse normen welgestelde familie, hetgeen hem in staat stelde om 10.000 dollar te betalen voor een reis van Afghanistan naar België (gehoorverslag p. 6). Dit gegeven toont aan dat verzoeker, voor zover dit zou nodig zijn, een financiële terugvalpositie heeft waarop hij kan bogen. Verzoekers ruime talenkennis alsook de vaststelling dat hij vrienden heeft in Kabul tonen aan dat hij zowel over professionele kansen als over een opvangnetwerk beschikt te Kabul. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij een hervestiging geconfronteerd zal worden met socio-economische omstandigheden die dermate penibel zijn dat deze op zich een mensonterende behandeling uitmaken, waardoor hij evenmin aannemelijk maakt dat een interne hervestiging in Kabul voor hem 'onredelijk' zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de

asielzoeker. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de situatie in Kabul in het algemeen en zijn persoonlijke situatie in het bijzonder toont verzoeker niet aan dat een vestigingsalternatief in Kabul onredelijk of onveilig zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER